

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **I. R.**
zastoupen Mgr. Leonidem Kushnarenko, advokátem advokátní
kancelář
se sídlem v Praze 1, Politických vězňů 21
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, čj. OAM-967/ZA-ZA11-ZA05-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, čj. OAM-967/ZA-ZA11-ZA05-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 13.600 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2018 žalovaný správní orgán neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný neshledal v případě žalobce naplnění podmínek pro udělení

azyly dle ustanovení § 12, § 13, § 14, ani podmínky pro přiznání doplňkové ochrany ve smyslu § 14a či § 14b citovaného zákona.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce namítal porušení § 3, § 50, § 52 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), též čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nezjistil stav jeho věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 a že je ohrožen vážnou újmou v případě návratu do vlasti, a to ve smyslu § 14a. Citovaná ustanovení mezinárodních dokumentů by byla porušena jeho navrácením do země původu porušením závazku non-refoulement.
3. V doplnění žaloby pak je uvedeno, že žalobce je od r. 2000 členem strany Musavat, důvodem pro jeho podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo jeho ohrožení ze strany policie z politických důvodů. V Ázerbájdžánu dochází k tomu, že politicky angažované osoby jsou falešně obviňovány z držení, užívání a distribuce narkotik, a to především níže postavení aktivisté, jejichž stíhání nevzbudí ve světě ohlas. Žalobcova politická aktivita spočívala v účasti na mítincích, roznášení letáků a nabádání lidí k boji za demokracii. V posledních třech letech byl cca třikrát předveden na policii, tam byl vyslýchán a zadržován, dříve se stávalo, že tam byl držen i 12 dní.
4. Jeho další potíže spočívaly v tom, že mělo dojít ke zbourání jeho domu, částka, kterou mu nabízeli za vyvlastnění, však nebyla dostačující a hodnotě domu neodpovídala. Když nebyl doma, jednoho dne byla napadena jeho manželka. Dostali týdenní lhůtu na opuštění domu, dům však odmítli opustit. Sousedé dostali částky adekvátní, on však byl sledovanou osobou. Jeho potíže s policií trvaly zhruba od r. 2010. Byl hlídán již od doby své účasti v organizaci Bozkrut, která však v devadesátých letech zanikla. Byl vícekrát zbit, jednou ztratil i vědomí, naposledy se toto stalo v r. 2016. Dostavil se na úřad k vymáhání peněz za dům, byl zadržen a držen v temné místnosti, následně vyslýchán, upozorněn, že je stále sledován, zbit a odvezen do blázince. Na psychiatrii byl hospitalizován a sdělili mu, že napadl policisty. Další den byl propuštěn s odůvodněním, že je zdrav. Jeho aktivity ohrožují celou rodinu, po napadení manželky musela vyhledat pomoc v nemocnici, pak pobývala u matky, po nahlášení incidentu na policii se ale nic nestalo. Vnitřní přesídlení žalobce vyloučil, našli by si ho všude.
5. V doplňujícím pohovoru žalobce sdělil, že měl problémy s tajnou službou, v zemi původu působily arabské organizace, které pomáhaly uprchlíkům z Náhorního Karabachu, žalobce s nimi spolupracoval, příslušníci tajných služeb ho chytili a byl 3 dny vězněn, následně 12 dní u policie. Na státním zastupitelství na něho vydali zatykač, tajná služba chtěla, aby s nimi spolupracoval. Dříve se stal věřícím muslimem, měl přístup do náboženských organizací, tyto chtěla tajná služba monitorovat, měl se stát agentem, a být propuštěn. Hovořil s nimi, ale k ničemu se nezavázal, měl oznamovat přípravy teroristických útoků. Tajná služba má v Ázerbájdžánu neomezenou moc, proto se s nimi scházel, vyhrožovali vězením. V poslední době byl sledovaný, neboť spolupracoval s cizinci, viděl auta, která ho sledovala, a fotili si ho. Myslí si, že to byli oni, co napadli jeho manželku. Zem původu opustil v r. 2016, impulzem bylo napadení manželky a zbourání domu. Po vycestování mu volal kamarád, kterého navštívily osoby v civilu a

vyptávali se na žalobce a jeho příspěvky na facebooku. Jeho otec byl odveden policií na 3 dny, poté byl hospitalizován, po propuštění zemřel.

6. Žalobce poukázal na to, že žalovaný nezhodnotil navrhované podklady, ani skutečnosti, hovořící v jeho prospěch a neprovedl potřebné důkazy. Žalovaný neaplikoval použité zprávy o zemi původu, je-li o zemi známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, musí takové skutečnosti zohlednit ve prospěch žadatele. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), které nepovažuje za rozhodné, zda jde o řadového člena strany, za rozhodující považuje jeho projev a hájení názorů, které je terčem šikany státních orgánů. Žalovaný však řadu žalobcových obtíží minimalizoval, a to i obtíže s vyvlastněním majetku, či nucení ke spolupráci s tajnou službou. Snížení věrohodnosti žalobce pak např. vidí v tom, že žalovaný nedůvěřoval tomu, že po roce a půl vycestování žalobce byla vyhledána jeho rodina a byla po něm dotazována. Jedná se o pouhé domněnky správního orgánu, žalobcova výpověď nebyla rozporná, výtky ze strany žalovaného byly případně pouze drobnými nesrovnalostmi. Naopak je přesvědčen, že žalovaný byl povinen z jeho výpovědi vycházet. Z podkladů plyne, že v Ázerbájdžánu bývají někteří členové strany Musavat vystavováni represím ze strany státu, je zde pro osoby, vystupující proti režimu, problematická situace, nevěrohodnost žalobcovy výpovědi nebyla kvalifikovaně zpochybněna, není důvod zpochybňovat, že na něm měly státní orgány zájem. Žalobcem uváděná chronologie zapadá do kontextu zpráv, hlavním cílem tajné služby bylo monitorování náboženských skupin v zemi a předcházení teroristickým útokům, nikoliv nevyhnutně perzekuovat opozici v zemi, proto s žalobcem služby udržovaly spolupráci.
7. Pokud žalovaný s ohledem na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod vyžaduje mimořádný stupeň úrovně pokoření a ponížení, není zřejmé, z jakých rozsudků vychází, neboť konstantní judikatura ESLP žádá minimální úroveň závažnosti, která však musí být posuzována na základě všech okolností věci. Špatné zacházení musí vycházet z informací o dané zemi, z rozhodovací praxe jiných zemí, posuzujících obdobné případy žadatelů. ESLP pro aplikaci čl. 3 předpokládá posouzení systematické perzekuce určité skupiny obyvatelstva. Žalovaný konstatoval, že doplňkovou ochranu v případě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení lze shledat tam, kde takové nebezpečí reálně hrozí bezprostředně po návratu, nikoliv tam, kde nastat nemusí, či může s přidružením dalších okolností. ESLP však předpokládá prokázání vysoké pravděpodobnosti špatného zacházení na základě příslušnosti ke skupině, která je takovému zacházení vystavena s ohledem na zprávy o zemi původu.
8. Žalovaný shledal u žalobce potíže kvůli vyvlastnění obydlí, zprávy o represích opozice však nezohlednil, ani zacházení s žalobcem v důsledku jeho opozičních názorů, či zacházení s jeho otcem. Pokud by řádně aplikoval žalobcem sdělené informace, vysokou pravděpodobnost špatného zacházení by jistě shledal – zde viz např. rozhodnutí NSS čj. 10 Azs 62/2016. Toto se dělo u žalobce právě s ohledem na jeho členství v opoziční straně.
9. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 31. 7. 2018 pak vyplývají obdobné námitky, které připomínají chronologicky politický vývoj v zemi původu žalobce, podrobně se zabývá problémem trestání v zemi a příkoří, kterému byl žalobce vystaven, a které bylo opakované. Zdůrazňuje, že rozporování odůvodněného strachu z pronásledování nemá u žalobce oporu ve správním spise.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný podal písemné vyjádření ve věci dne 16. 7. 2018, popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť v průběhu řízení u žalobce naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany neshledal, a to ani formou azylu, ani doplňkové ochrany. V tomto odkazuje plně na odůvodnění svého rozhodnutí, obsah správního spisu a zejména na výpovědi žalobce, rovněž však i informace, shromážděné v průběhu řízení. Žalobci bylo umožněno v průběhu obou pohovorů sdělit vše, co považoval z hlediska osvětlení svých důvodů pro žádost za podstatné, správní orgán se zabýval dostatečně všemi skutečnostmi, zjistil tedy řádně skutkový stav věci, opatřil si potřebné podklady pro jeho posouzení. Na str. 6 pak odůvodnil, proč nepoužil žalobcem navržené podklady, když zprávu Rady OSN pro lidská práva, i zprávu Výboru OSN proti mučení považoval za obecné informace o situaci v zemi původu žalobce, které nemohou do jeho případu vnést výraznou přidanou hodnotu. Obě zprávy nadto pocházejí z r. 2016, zatímco podklady, z nichž žalovaný vycházel, jsou aktuálnější.
11. V dalším se žalovaný vyjádřil k žalobcem uváděným příkořím, které nepovažuje za potíže takového rázu, intenzity a opakovanosti, aby je bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, či za jednání, schopné vyvolat opodstatněné obavy z něho. Žalobce svoji žádost odůvodnil obavou o život z důvodu své politické aktivity, žalovaný však i nadále trvá na správnosti svých závěrů, podaných v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobce vytrhl z odůvodnění pasáž, v níž správní orgán uvedl, že žalobce nebyl čelným představitelem strany, ale podílel se pouze na řadových aktivitách, a vyvozuje z toho, že hierarchie v politické straně je pro pronásledování bezpředmětná. Žalovaný však své rozhodnutí nepostavil pouze na tom, že politická činnost žalobce spočívala pouze v podílení se na řadových aktivitách, za podstatnější shledal, že přestože je členem strany Musavat již od r. 2000, jeho potíže s policií započaly až v r. 2010, v posledních třech nebo čtyřech letech byl třikrát předveden na policii a vyslýchán, naposledy v březnu 2016, když přišel na úřad vymáhat peníze za zbouraný dům a nahlásit napadení manželky. Žalobcem popsané incidenty s policií tak zjevně nesouvisí s jeho politickou činností a nelze je považovat za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod.
12. Žalovaný dále neshledal přítomnost opodstatněných obav z nebezpečí vážné újmy, žalovaný neshledal nebezpečí vystavení takovému riziku a odkazuje na konkrétní souvislosti uvedené v rozhodnutí. K žalobcem namítaným nedoložením rozhodnutí ESLP, z nichž vycházel při svém posouzení aplikace čl. 3 Úmluvy, správní orgán připomíná např. rozsudek ESLP ze dne 25. 3. 1993 ve věci Costello – Roberts proti Spojenému království, stížnost č. 13134/87.
13. Žalobní námitky nemohou dle správního orgánu zpochybnit závěry, vyslovené žalovaným v napadeném rozhodnutí a žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Jednání krajského soudu

14. Krajský soud jednal ve věci dne 4. 11. 2019, kdy zástupce žalobce sdělil návrh důkazů o tom, že policie v Ázerbájdžanu po něm stále pátrá, bylo vyhlášeno jeho trestní stíhání a tato skutečnost svědčí o jeho perzekuci z politických důvodů. Ve lhůtě 1 týdne by měl obdržet o tomto doklady. Žalobce sdělil, že na 15. 10. 2019 byl předvolán na policii, tyto

dokumenty ovšem nelze poslat poštou, obstará fotokopie. Pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že se jedná pouze o rovinu žalobcova tvrzení, není jasné, zda nějaké stíhání skutečně probíhá a zda by mohlo mít azylově relevantní charakter.

15. Soud konstatoval podstatné skutečnosti ze správního spisu, tedy, že žalobce poskytl žalovanému údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 11. 2016, uvedl, že je státním příslušníkem Ázerbájdžánu, též národnosti, náboženským přesvědčením islám – sunita. Od r. 2000 byl členem politické strany Musavat, do větších aktivit se ale nezapojoval. Účastnil se mítinků apod. Je ženatý, manželka N. S. je rovněž žadatelkou o azyl v České republice. Mají tři děti (X, X, X). Naposledy bydlel v zemi původu v Baku. Cestovali ilegálně do Gruzie bez dokladů autem po horských cestách, do Rakouska kamionem. Na území ČR byli předáni policií 10. 11. 2016. Předchozí žádost o mezinárodní ochranu podal v Rakousku. Má obavy o svůj život v Ázerbájdžánu, měl být odstraněn z politických důvodů, neboť tam, pokud se lidé angažují v politice, je to protivládní, jsou stíháni a obviňováni z věcí, které neudělali, např. z distribuce narkotik apod. O takových věcech se ale veřejnost nedozví.
16. V průběhu pohovoru dne 15. 11. 2016 žalobce uvedl, že zaplatil jiným lidem za vyřízení víza, sám nežádal, nevěděl, že má české, to se dozvěděl až v Rakousku. Otisky mu snímaly v jakési budově v Baku. Pas mu dovezl do Gruzie jeho společník, za peníze se dá v Ázerbájdžánu vyřídit všechno. Pas ale nikdy neměl v rukou, měl ho řidič, také u něj pasy zůstaly. Řekli mu, že v Evropě pasy potřebovat nebudou. Řidič je vyložil na parkovišti pro kamiony, zastavili taxi a řidič je odvezl do místa, kde mohou žádat o azyl. Ve vlasti byl řidič a obchodoval s auty, dováženými z Gruzie, kam byly dopravovány z Německa. Ohledně politických aktivit se účastnil mítinku a nosil letáky. Nabádal lidi, aby bojovali za demokracii. V posledních letech byl 3x předveden na policii, byl zadržen a vyslýchán. Zbourali jejich dům, tak, jako okolní, ale nabídli velmi nízké odškodnění. Dostali 15 tisíc a týdenní lhůtu na vystěhování. Ostatním nabídli skutečnou hodnotu. Jeho chtěli z politických důvodů poškodit. Měl dohled asi od r. 2010. Byl i v blázinci, ale má potvrzení, že je zdrav od prof. Ismaila. Ve čtvrti, kde bydleli, více lidí nesouhlasilo s politikou, ale on, když bojovali s Arménií, byl členem organizace BOZKURT, která hájila práva lidí. Nyní je již zrušena, byl členem do r. 1993, účastnil se bojů s Armény a Rusy. Byla to ilegální organizace a měla zbraně od státu, poté ho policie sledovala a vyhrožovala bitím. Když byl vymáhat peníze za dům na úřadu, vyšel ven a policie mu nasadila pouta a odvezla, byl zbit, probral se v nemocnici, byl v blázinci. Odjet chtěl kvůli rodině, ženu musí chránit, i dcery, jeho ženu napadly osoby v civilu, pak žila několik měsíců u matky. Ohlásil to na policii, ale nic se nestalo. Po tomto incidentu žena chtěla ze země odjet. On sám strach nemá, ale chce ochránit ženu a děti, proto podali žádost o azyl. Kdyby nevedl stát Ellyev a změnilo se zřízení, chtěl by se vrátit, pokud by v zemi byla demokracie. Problémy měl pouze s policií. V zemi jsou téměř všechny mešity zavřené a ženy, které se zahalují, mají problémy.
17. V rámci dalšího pohovoru dne 20. 3. 2017 žalobce sdělil, že měl v zemi původu problémy i s tajnou službou, chytili ho asi v r. 1999 z náboženských důvodů. V té době byly v zemi arabské organizace, které pomáhaly běžencům z Náhorního Karabachu, i dětem, žalobce s nimi spolupracoval. Tajné služby chtěly také jeho spolupráci, byl ve vězení. V té době uvedl, že bojoval v organizaci Šedí vlci, která byla tehdy státní, ale nyní je zakázána, a od té doby měl problémy. Báł se o tom dříve mluvit, jde o státní bezpečnost. Do Ázerbájdžánu přijížděly muslimské organizace, které pomáhaly uprchlíkům, něco bylo

nelegální, bojí se o tom mluvit. Tam chodili jen věřící muslimové, obyčejní lidé ne, žalobce se stal zhruba v r. 1995 silně věřícím, chytly ho tajné služby a dosadily do těchto organizací, aby byl agentem. Nedělal nic, jen se modlil, asi v r. 1998 ho chytili, tehdy podnikal, ještě donedávna ho tajné služby sledovaly. Chytili muslimy, řekli, že jsou bandité, chtěli po něm informace o arabské organizaci Ihya Turas, tehdy to tak dělali, chytili skupinu lidí a chtěli po nich spolupráci. K ničemu se nezavázal, slíbil, že kdyby se dozvěděl o nějaké teroristické akci, že to sdělí. Poté se scházel s tajnými pracovníky občas po městě, ale nic nesděloval, do organizace se chodil modlit. V r. 2014 probíhaly ve čtvrti demonstrace, protože měla být vystavena nová čtvrť a jim dávali malé odškodnění za domy. Každá čtvrť má svého starostu, který dostane peníze a má je rozdělit, je to mafie. On byl v opozici, proto mu nabízeli nejméně. Šel proto za vedoucím výkonného výboru, ale čekal marně a pak ho odvezla policie. Neměli žádné úspory, neměli na nový byt. Myslí, že ho sledovali, má s tím zkušenosti, viděl auta. Když bourali dům, zbili manželku. Po těchto událostech se rozhodl odjet. Do vycestování bydlel u rodičů, manželka u svých, vinila ho z toho a nechtěla s ním mluvit. V blázinci ho vyšetřili, zjistili, že je normální a za jeden den ho pustili. Bojí se o rodinu, dcery chodily do školy zahalené a měly s tím problémy, ale bylo to stejné na všech školách. Kamaráda se ptali na jeho osobu.

18. Dne 27. 9. 2017 měl být žalobce seznámen s podklady, které shromáždil žalovaný, ale požádal místo tureckého jazyka o jazyk ruský. 6. 10. 2017 byl s podklady seznámen, sdělil, že v srpnu zatkli otce, když se vrátil, nemohl mluvit, ... zemřel. Odvezli ho, protože hledali žalobce, vyhrožovali. Otec byl do té doby zdravý, praštili ho do hlavy, pak už nikoho nepoznával.
19. Krajský soud odročil jednání z důvodu poskytnutí lhůty k předložení žalobcem navrhovaných důkazů ve věci, opětovně jednal dne 10. 8. 2020. K tomuto jednání žalobce předložil následující listiny:
 - Výzva Nejvyššího státního zastupitelství Ázerbájdžánské republiky, Státního zastupitelství okres Garadakh, ze dne 16. 12. 2019, s tím, že žalobce byl na den 15. 10. 2019 předvolán k výsledku aj. vyšetřovacím záležitostí na odd. policie okres Garadakh, vzhledem k neuposlechnutí výzvy bylo v jeho věci zahájeno trestní řízení dle čl. 178 trestního zákoníku. Je předvoláván na 19. 12. 2019 na státní zastupitelství, podepsán vyšetřovatel A. S. (kulaté razítko),
 - Oznámení Ministerstva vnitra Ázerbájdžánské republiky, Oddělení policie, město Baku, okres Garadakh, ze dne 13. 11. 2019, o povinném předvedení žalobce, který se nedostavil dne 15. 10. 2019 k výsledku na vyšetřovací oddělení policie, podpis ředitele vyšetřovacího oddělení R. M. a vyšetřovatele E. S., vč. kulatého razítka,
 - Potvrzení právní kanceláře „VR Consulting“ s.r.o., pro paní I. D. H., která dne 15. 11. 2019 kontaktovala právní kancelář a oznámila, že její syn I. R. H., je členem politické strany Musavat, byl proto pronásledován a byl na něj vyvíjen opakovaně nátlak ze strany státních orgánů. V souvislosti s tím byl nucen opustit stát a je v emigraci v zahraničí. Dne 15. 10. 2019 byl předvolán na policii, nacházel se však mimo republiku. Trvalý pobyt má zapsán u matky, kam dne 7. 11. 2019 bylo doručeno oznámení o povinném předvedení. Dne 13. 11. 2019 byla matka žalobce telefonicky kontaktována a pozvána na hlavní policejní ředitelství Baku, kde byla civilní osobou a dvěma policejními příslušníky vyslýchána, přes její sdělení, že syn je v zahraničí, na ni byl vytvářen fyzický i psychický

nátlak, byl jí odebrán telefon a prohlédnut a byla vyzvána, aby podepsala lživé prohlášení proti straně a syna se do médií zřekla. Toto odmítla, dostala několik ran gumovou tyčí, její zdravotní stav se zhoršil a policie musela přivolat záchrannou službu. Byla přemístěna do zdravotnického zařízení, po částečném zlepšení zdravotního stavu byla dne 15. 11. 2019 propuštěna. Její manžel byl opakovaně z důvodů politické příslušnosti syna v r. 2017 ze strany policejních orgánů potlačován, stresu a násilí nakonec podlehl. Právní zástupce paní poučil o jejích právech, byla kontaktována horká linka MV a byla poučena o možnosti obrátit se na vyšší státní orgány a soud. Podpis právního poradce A. Š. H. oglu a razítko kanceláře.

- Potvrzení Městské polikliniky č. 7 města Baku ze dne 15. 11. 2019, z něhož plyne, že matka žalobce byla 13. 11. 2019 v 18,30 hod. přivezena pohotovostní stanicí, během předběžného vyšetření byl konstatován zvýšený krevní tlak, náhlé nervové zhroucení, příznaky stresu, pohmoždění – napnutí svalu levého ramene, po poskytnutí první pomoci byla dne 15. 11. 2019 v 10,30 hod. propuštěna do domácí léčby. Dva podpisy – vedoucí pohotovostní stanice Š. Z. S. a ošetřujícího lékaře A. A., otisk razítka.
 - Předvolání Policejního ředitelství města Baku ze dne 11. 10. 2019 – kdy je žalobce předvolán za účelem výslechu na den 15. 10. 2019 s tím, že pokud se nedostaví, bude rozhodnuto o povinném předvedení.
20. V průběhu jednání dne 10. 8. 2020 žalobce soudu sdělil, že udělil plnou moc advokátovi v Baku, který by měl získat od policie veškeré doklady, které se případu žalobce týkají, dříve nevěděl, že budou třeba. Zástupce žalobce sdělil, že matka žalobce byla podrobena nátlaku, je přesvědčen, že v průběhu řízení bylo dostatečně doloženo, že žalobce je pronásledován z důvodu svého členství ve straně, tamní výkonná moc vyvíjí již delší dobu nátlak na opoziční strany, v daném případě na celou rodinu. Je tak jistě důvod k řádnému přešetření žalobcovy věci, žalobce navíc předložil další dva doklady. Jedná se o potvrzení výše uvedené právní kanceláře ze dne 30. 3. 2020, kdy advokát zapsal stížnost matky žalobce na násilné jednání policie dne 13. 11. 2019, stížnost na linku MV nic nepřinesla, byla jí tedy podána rada podat stížnost ombudsmanovi se žádostí o vyšetření věci, ombudsman po přešetření sdělil, že důkazy o hrubém zacházení nebyly shledány. Druhým dokumentem je právě odpověď Hlavního oddělení veřejné bezpečnosti MV Ázerbájdžánské republiky ze dne 30. 3. 2020 o tom, že z podnětu ombudsmana byla věc přešetřena a nebylo shledáno násilí ze strany policistů ředitelství. Podpis ředitele O. K. vč. razítka.
21. Pověřená pracovnice žalovaného upozornila na data listin, která jsou po projednání věci soudem, pokud se občan nedostaví na předvolání, bývá rozhodnuto o jeho předvedení i v České republice. Z ničeho však neplyne, že k předvolání došlo na základě členství žalobce ve straně. Navíc ve výpovědích žalobce byly shledány nejasnosti, v rozhodnutí žalovaný na str. 7 a 8 objasnil, proč dospěl k závěru, že u žalobce se nejedná o problémy z politických důvodů, ale spíše s vyvlastněním domu. Žalovaný nepovažuje za možné, aby se žalobce od r. 1999 až do odjezdu scházel s příslušníky tajných služeb a na druhé straně byl vystaven represím. Žalovaný setrval na návrhu zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze

skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Po projednání a přezkoumání věci dospěl krajský soud k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení vypovídal mj., že byl v zemi původu předvoláván na policii ohledně svého účastenství ve straně Musavat, několikrát byl zbit, bylo mu vyhrožováno. Byl žádán, aby oznamoval případné informace o teroristických útocích, scházel se s lidmi od tajných služeb, protože mu vyhrožovali. Hovořil i o dalších problémech, nicméně vše souviselo s jeho politickou aktivitou. V notebooku měl uložené materiály, ale ten mu byl ukraden. V průběhu soudního řízení žalobce přislíbil zaslat určité doklady, které mohou doložit jeho tvrzení o tom, že se o něho policie zajímá, a to z důvodů, které uváděl. Soudu pak následně předložil listiny, které soud popsál v bodě 19. Krajský soud je přesvědčen, že pro jejich řádné zhodnocení a vyargumentování, zda tyto podklady mohou doložit žalobcem tvrzené azylově relevantní skutečnosti je v první řadě příslušný samotný správní orgán, který je ve správním řízení neměl k dispozici, neboť žalobce sdělil, že nevěděl, že by měl takovými doklady svá tvrzení podpořit. Konečně na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí sám správní orgán uvedl, že žalobce na podporu svých tvrzení žádné podklady nedoložil, sdělil, že ze strany policie žádné dokumenty neobdržel. Vedoucímu jeho strany poslali předvolání k výsledku, na kterém byl žalobce také, ale nepřivezl si ho, protože se na výjezd nepřipravoval. Dle přesvědčení soudu se tak v daném případě nejedná o nové skutečnosti, které zde nebyly v době rozhodování žalovaného zmiňovány, pouze žalobce dodatečně doložil určité podklady, o nichž tvrdí, že mohou doložit jím dříve uváděné skutečnosti. Je tedy na žalovaném, aby žalobce opětovně k předloženým listinám vyslechl, a jím uvedené skutečnosti konfrontoval s předloženými listinami a učinil závěr o tom, zda podporují či nikoliv, případně zda dostatečně či nikoliv žalobcem uváděné skutečnosti. Role krajského soudu pak spočívá v případném přezkoumání zákonnosti a správnosti vydaného rozhodnutí žalovaného.

23. Vzhledem k vyjádření žalovaného (viz bod 19) je pak krajský soud přesvědčen, že jeho současný postup není v případě žalobce v rozporu s právním závěrem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2011 pod sp. zn. 5 Azs 3/2011 ve vztahu k ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. a koresponduje s ust. § 78 odst. 6 s.ř.s. – zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný uzavřel ve správním řízení, že u žalobce se nejedná o problémy z politických důvodů, ale spíše s vyvlastněním domu, je potřebné šířeji posoudit současné podklady, které se zmiňují o trestním řízení, neboť z důvodu vyvlastnění domu by k takovému řízení zřejmě nebyl důvod. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem dále zmínil, že vedoucí strany obdržel předvolání k výsledku, na němž byl uveden i žalobce, ale tento neměl k dispozici. Je tak potřebné zjistit, zda žalobce má podrobnější informace o uvedeném řízení, a zda případně jím poskytnuté dokumenty nemohou mít na uvedené řízení logickou návaznost. Po provedeném řízení tedy dospěl krajský soud k závěru, že v daném případě není důvod pro podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť tvrzení žalobce jsou stále stejná a shodná, pouze k nim bylo předloženo několik listin, které z důvodu doslání z ciziny nebyly v době rozhodování správního orgánu k dispozici. Je tak logické, že krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu vady řízení a věc žalovanému vrací k provedení nové výpovědi žalobce a zhodnocení jím předložených důkazů. S odkazem na ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. tedy soud vyhověl žalobní námitce o nutnosti spolehlivě zjištěného stavu věci a věc vrací k dalšímu řízení.

VI. Náklady řízení

24. Náhradu nákladů řízení přiznal soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému žalobci, který účtoval náhradu nákladů právního zastoupení. Ve lhůtě 3 dnů, jak vyplývá z jednání dne 10. 8. 2020, specifikována nebyla, soud proto přiznal náhradu za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, porada s klientem – předložení důkazů, 2 jednání u soudu), které spolu s paušální náhradou činí částku 13.600,- Kč (4 x 3.100,- + 4 x 300,- Kč). Odměna byla přiznána dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., konkrétně dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 a dále dle § 13 odst. 4.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. srpen 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně